

Nr 22.

Av herrar Nilsson i Varuträsk och Åkerström, om viss ändring av gällande grunder för statsbidrag till enskilda skogsägare för skogsdikningar.

Som bekant har riksdagen beslutat att statsbidrag för skogsdikningar skall utgå till enskilda skogsägare med 40 % av arbetskostnaden. Staten har, genom att utanordna bidrag, velat göra det möjligt för de enskilda skogsägarna att utdika de vattensjuka skogsmarkerna.

Det har emellertid visat sig att trots möjligheter till statsbidrag så har endast ett fåtal skogsägare igångsatt dessa arbeten.

Det stora flertalet av de enskilda skogsägarna låter allt fortfarande sina skogar stå vattensjuka.

Särskilt i de norrländska länen förekommer det mycket ofta att skogsägare, som äger 200 hektar skogsmark, endast har 50 % av denna areal produktiv sådan, medan återstoden utgöres av vattensjuk skogsmark.

Inte ingenting göres åt saken trots att även den vattensjuka skogsmarken skulle kunna bli produktiv efter en utdikning.

Anledningen till att dessa arbeten icke hava kommit i gång i större utsträckning trots statsmakternas åtgärder är emellertid icke beroende på att intresse saknas. Tvärtom kan man skönja ett påtagligt stort intresse för saken, men bidragsprocenten från statsmakterna är för låg för att stimulera de enskilda skogsägarna till positiva insatser.

Det blir, trots statens bidrag, en rätt stor kapitalplacering, som den enskilde skogsägaren måste göra, när då som bekant skogsåterväxten behöver en tid på 40 å 50 år och skogsägaren icke under sin livstid kan beräkna erhålla någon nämnvärd ersättning för sin kapitalplacering (kapitalinsats). En annan icke oväsentlig orsak är också att det finnes många skogsägare, vilkas ekonomi är sådan att de icke kunna utföra arbetet om de själva skola bidra med hela 60 % av arbetskostnaden, men skulle med säkerhet igångsätta arbetet därest statens bidrag vore högre.

Skogen som sådan räknas ju icke bara som enskild egendom, utan har också en mycket stor betydelse ur nationalekonomisk synpunkt. Det är därför synnerligen viktigt att ingenting underlåtes att göra, som kan bidra till att få så mycket som möjligt av vår skogsmark produktiv.

En höjning av statens bidragsprocent till skogsdikningar och skogsbefräm-

jande åtgärder är därför också ur denna synpunkt icke bara motiverad utan även nödvändig.

En väsentlig ökning av arbeten med skogsbefrämjande åtgärder skulle också kunna ingå som ett viktigt led i efterkrigsplaneringen. Det gäller ju, när kriget är slut, att tillgripa alla möjligheter för att hålla folket med arbete och inkomster. Det är väl inte bara troligt utan säkert, att sysselsättningen vid skogsarbeten under åtminstone de första åren efter kriget kommer att kraftigt minska. För landsbygdens arbetare och småbönder i skogstrakterna skulle då arbeten av här berörd art vara mycket förmånliga, då de icke bara därigenom kunde beredas sysselsättning utan också att denna sysselsättning kunde erhållas i hemorten.

Med anledning av som här ovan anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att statens bidrag till enskilda skogsägare för skogsdikningar skall utgå med 70 % av arbetskostnaden.

Stockholm i januari 1945.

Magnus Nilsson,
Varuträsk.

E. Oskar Åkerström.
